

Ohjattua kerhotoimintaa niille joiden sydämessä läikkyy

JONIMATTI
JOUTSIJÄRVI

OHJATTUA
KERHOTOIMINTAA
NIILLE
JOIDEN
SYDÄMESSÄ
LÄIKKYÄ

p
a
s
o
e
s

Osuuskunta Poesia
Helsinki

Kirjoittaja on kiitollinen lukuisille ihmisille, joista osa tietää sen ja loput tuntekoon sen nyt tai luettuaan. Yksin ei voi kirjoittaa. Kannen syntyyn myötävaikuttivat erityisesti Paavo Heinonen ja Kaltio (2/2014), kiitos.

Työtä tukivat Villa Sarkia, Alfred Kordelinin säätiö, Koneen säätiön Saaren kartanon residenssi, Taiteen keskustoimikunta / edistämiskeskus ja Turun kaupunki.

© Jonimatti Joutsijärvi

Piirroksat: Jonimatti Joutsijärvi

Taitto: Mikko Branders

ISBN 978-952-305-033-4

ISBN 978-952-305-034-1 (PDF)

Painopaikka: Saarijärven Offset Oy, Saarijärvi 2015

kuori

Te olette saaneet kirjeen, tai ehkä keittiön ikkunanne on jäänyt auki ja ulkona pakastaa sateen jälkeen. Märkiä, jäätyviä haavan lehtiä tuulee sisään huoneeseen. Tai kirje, avattu, kuoresta ulos taiteltu, mutta yhtä kaikki lukematon tarttuu ilmavirtaan ja lentää hellan alle, kenties patterin taakse. Tunnistatte käsialan tai arvaatte lähettäjän, kuitenkin jokin vielä pakahduttavampi tai ehkä vain äkillinen tapahtuma vaatii teitä jättämään harvat rivit ruokapöytäan. Ja poistutte. Milloin viimeksi olette saaneet käsikirjoitetun kirjeen? Tai edes kuoreen suljetun postikortin? Olette eteisessä ja puette kenkiä, mutta muistatte juuri nyt unen sen unen takana johon heräsitte. Olette nyt syvällä yössä, mutta on kirkas syyspäivä, pakkanen. Vasta vasen kantapäänne on ottanut paikkansa kengässä. Teidän on mentävä, muistettava. Teidän täytyy sovittaa itsenne tilanteen vaatimuksiin hukkumatta niihin. Varmastikin hellan levy jäi päälle. Huonekasvit ikkunalla paleltuvat. Ette kuitenkaan ehdi lukea kirjettä tai kulkea unta yhtään pidemmälle. Ovi takananne naksahuttaa lukkoon, koska heitätte sen kiinni ja vielä juostessanne pihatieltä kadulle ajattelette avaimia, jotka jäivät takin taskuun tai laukkuun, ettekä muista auki jäänyttä ikkunaa tai ole koskaan kokeillut mahdutteko siitä kiipeämään sisään. Milloin viimeksi kuljitte ikkunasta? Tai edes kiipesitte parvekkeelle? Kantanne hakkaavat asvalttiin nyt, kun määränpää lähenee ja hämmennys lukitusta talosta ja avatusta kirjeestä kiertää nahassanne, nyt kun uni vyöryy muistamisen partaalla, mutta pitää teitä sisällään kuin ensikertalaista rottaa laboratorion labyrintissä. Te olette jo kaukana kotoa, päivä ei ole lämmin ja hella kuumentaa punaista levyä vasten puhaltavaa syystuulta.

Kysymykset tarttuvat

Nopsakkaasti mieli palaa Suolatien hullumaiseen kivivartijaan,
kissabuddhaan, jota – voin vaikka vanhoa – et ole tavannut.
Olemme kai kanssamme kaikesta huolimatta, huolettomassa
kaikuna ikkunaa kumisuttavasta kuusta jota ikuna ei omisteta.

Sinä tuot sen kaikkien läheisyyteen ja vartioit sitä, kukaan ei pääse siihen käsiksi, sinun syliisi. Kukaan ei sitä näe, se on taskussasi, sydämesi päällä, rintaa vasten. Seisot ylämäessä kaikille alttiina, valmiina puolustamaan sitä kaikelta poissaololta, ohikulkemiselta, huomaamattomuudelta, joita siinä on enemmän kuin missään.

Sinä tuot sen kaikkien läheisyyteen ja vartioit
kukaan ei siihen pääse käsiksi
kukaan ei näe sinun syliisi

Sinä tuot sen kaikkien läheisyyteen ja vartioit
taskussasi, sydämesi päällä
rintaa vasten se on piilossa

Seisot aulassa kaikille alttiina
valmiina puolustamaan sitä kaikelta
poissaololta, ohikulkemiselta
huomaamattomuudelta

Astut portaikkoa kaikelle alttiina
suojellen sitä kuilulta
joka on siinä syvempi kuin muualla
joka siinä on syvempi kuin missään

Aina siellä missä on koolla ihmisiä, kuuntelemassa erästä
ja kasvattamassa jäsentensä kiihkoa
puhjeta ääneen, joku hengittää ja hänen katseensa avartuu,
hän näkee selvästi kaikki kahvilan esineet,
vaikka äsken ne olivat vuoroin hiilidioksidin, vuoroin hapen
peittämiä.
Hänelle koko huone on kylmä, ja hänestä tuntuu, että vaatteet
voisi riisua. Hän katsoo minua ja muistan mitä olisin sanonut
jos olisin havahtunut hänen läsnäoloonsa ja nostan jalan toisen
päälle ristiin.

Ihmisellä ei ole kotia maan päällä, muttei ole päivälläkään,
se ei voi pysähtyä
ja nukahtaa. Vaikka kuinka pesen ja lääkitsen sitä,
vaikka kannan
sen tuhannen kynnyksen yli, se ei voi kääntää esiin elävää
kudosta, sillä ei ole mitään esinahkaa, jolla se peittäisi vaeltavaa
haavaansa.

Tiedän että joku asui pienessä mökissä, jonka seinät oli tapetoitu pornomallien poseerauksilla. Jossakin kaapinpäällä tai lokerossa oli pahvilevy, johon hän liimasi keräämiään tulitikkuaskin kansikuvia. Hän halusi näyttää ne minulle, siitä oli tullut puhetta autossa, matkalla pimeän läpi, hiekkateitä, tälle talolle. Ehkä järven rannalla, tai sitten aukiolla jonkin kuusikon keskellä, jonkin pihakoivun vieressä. Lättänä ruskea talo, jolla oli harjakatto ja sisäänkäynti siellä minne en enää näe. Näen sen, kun astumme ulos, meidän auto odottaa. Odottaako tie? En muista paluumatkaa. Minä olen unohtanut, miten palasimme sieltä. Muistan vihreän satasen, jolla mies maksoi. Ojensi sen käsijarrun yli, etupenkillä. Istuin hänen takanaan, autossa UXP-918, vai muistanko väärin, Toyota Carina II. Epäolennaisuus tekee minut rauhattomaksi, olen lopettaa tämän kertomisen.

Piti astella huoneiden läpi, johonkin missä oli jotain, mitä piti nähdä. Seinät tuijottivat pilluina ja rintoina, naisenruumiina, lehdistä leikattuina vai revittyinä sivuina, keskiaukeamina. Tästä puuttuu jotain. Tästä puuttuu isä, jonka kanssa tulin, joka ajoi autoa. Mies tuli pyytämään kyytiä R-kioskin pihalla, talvi-iltana, pimeässä jonka huomasi vasta kun auto tuli valtatieltä metsätielle, valaisemattomaan tilaan, tielle, jota rajaavista metsänreunoista tuli seiniä, seinämiä kuin suonessa. Kun hän ehdotti, että tulisimme katsomaan tulitikkuaskeja, teki mieleni kieltäytyä, ei mennä. Vaikka en minä oikeasti muista mitä ajattelin. Miten yleensä saattoi tulla puhe tulitikkuaskeista? Keräsinkö minä niitä? En muista sellaista. Huoneessa, joka on tapetoitu pornolehtien keskiaukeamajulisteilla, kulunut mies kurottaa itseään korkeamman lastulevykaapin päältä A3-kokoisen pahvin, johon on liimannut erilaisia tulitikkuaskien kansikuvia.

Matojen ei tarvitse odottaa sinua, ne nousevat lihastasi, kun on sen aika. Pidät kuivuneista paikoista. Missä maa avautuu kuin kuoret.

Kahdessa viikossa ikkunalaudat ja ulko-ovien edustat täplittyvät kuolleista kärpäsiestä, hyvin kevyistä, jotka etsiessään ulkomaailmaa löysivätkin jotain, mitä eivät kyenneet kuvittelemaan olevaksi.

On vaikea käsittää, millaista muistitietoa huonekärpäset välittävät sukupolvelta toiselle. Se tapahtuu joka päivä. Ja niiden nimi: huonekärpäset! Huoneessa, joka on pyritty eristämään sään vaihteluista ja naapurien psyykkisistä vaikutuksista, ne sikiävät ja alkavat lisääntyä. Vai tulisiko niitä kutsua hedelmäkärpäsiiksi. Niiden päästäminen mustaan talveen on väkivaltaa. Ne kokoontuvat viileää lasia vasten. Pitkät jonot Heathrown lentokentän turvatarkastuksessa. Nyt vasta muistan hengittää. Päästän vyötä löysemmäksi, ettei se rajoita ilman kulkua. Olen särkenyt loputtomia soluja, vahingoittanut kudoksia, tappanut eläimiä ja rikkonut aisteilta verhottuja joukkoja vastaan. Enkä tunne minkäänlaista katumusta. En voi käsittää, mitä on tapahtunut. Mitä minä olen tehnyt. Matojen ei tarvitse odottaa minua. Annan muiden työskennellä tässä huoneessa ennen heitä.

Yöllä pilvien alla uin sillankorvalta kosken yli ja ripottelin jalkapohjistani sora- ja kiviä veden pinnalle. Ne kelluivat. Aamulla tulin rantaan kengät jaloissani ja näin nokikanojen, noiden harmaamusta-valkeiden lintujen levinneen koskenniskalle vartioimaan tai odottamaan, näin vielä kuinka vedessä rantakiven juurella sora imeytyi sulkiin jotka siitä kasvoivat. Nokikana käänsi valkeat kasvonsa minusta pois ja ui keskelle tyventä virtaa

hymyilet minut rikki, emme näe enää koskaan. On pakko pysähtyä rantapenkille kesken matkan. Yö tulee. Emme tunnista jos näemme. Rakkaus on kaikkien kasvojen poissaoloa. Kovempaa. Olen pukeutunut sinuun. Miten muka näkisin vaatteeni, tahrat niissä ja silmäpaot, kun en edes kankaita ja värejä jotka aamulla puolihuolimattomasti patjan nurkilta vedin ylleni – olen jo unohtanut mitä taskuun on jäänyt, mitä sanoja kuvittelin aluspaitani niskalappuun. Kuten kankaan keveys sinun tuntosi on ylläni, mutta toisin kuin repeytynyt sukka joka heitetään pois rakkaus ei tuhoutuessaan unohdu, ei heikkene, hehkuu ja polttaa, loputtomien askelten lähde, jokaisen makuulle asettumisen, silmiensulkemisen ja unentulon kynnyksellä otat minut vastaan

istumme kämmenpohjat vastakkain ja kysyt mitä minä teen sinulle, sinä miltei kohoat. Ilmeet ovat tilassa välillämme, vaikka kasvot rentoutuisivat tai unohtuisivat mielteiden harhailuun ilmeen kaikensisältävä ei katoa, sen katseenkovuus ja kosketuksenkeveys loputtomana luoksetulemisen aukkona, kunnes sinä tulet ja nostat minut sisään tähän lämpimään kiveen, joka meitä pukee kuin sulkapeite, vieras huuto huoneiston vieraasta kulmasta, ketun vai pitkänokkaisen linnun, kulmasta jota emme koskaan nähneet,

jonne unohtuneet leivänmurut ympäröivät punaista mustetta

ajatelleeksi saatanaa, josta ei ole mitään käsitystä, tämä on vain munan kuorimista verrattuna siihen, kun aavistus todellisesta uhasta saa patjalla sikiöasennossa oikealla kyljellä vasen käsi polvien välissä ja jalkaterät suorina tuntemaan tyhjiyden tuulahduksen tai aallonpohjan tai kuin pudotuksen ja siltä osin kuin se ei tunnu selkärangassa tai vatsassa, tajuaa että saatananpelko, siihen sanaan sisältyvä, sen laukaisema ruumiillinen hälytystila, joka saa heti rauhoittelemaan itseä, perääntymään kynnykseltä tai kuin pysähtymään niille sijoille lämmittämään jalkapohjilla jyrkänreunaa jonka äkillisesti varjostaa pilvi tai valtava lentoeläin – tuntematon, sillä varjon ilmestyessä katsoo alas reunalta, eikä ylös uskalla – tämä hälytystila on ennen muuta putoamisentunne jalkapohjissa makuuasennossa, tai jalkaterien vierautta,

jalkapöydän luiden luiskahtamista pitkän matalikon äkkisyvään järvenselällä jonne on kävellyt, jalkapöytien antamista myöten, valtavien pöytien joiden yli ei miltei näe toiselle laidalle, kantapään ja varpaiden etäisyyttä, epävarmuutta voiko noustessa enää ottaa yhtään askelta, pöydän päissä istuvat tai kuivuvat hahmot (valkeaa, mustaa) on taas muotoiltu uudelleen, tuijottamaan kohti – katseen suunnasta ei voi olla varma toiselta puolelta pöytää – pöydän mukana vajoavaa lautasta (jotakin lautasella, vaikea muistaa) tai vastapäätä istuvaa, jompikumpi olen

Kävelin sen ohitse. Ensin en lainkaan huomannut, sitten lakkasin ajattelemasta. Vihdoin. Se ei tuntunut miltään. Olin syömässä puuroa, liian kuumaa: lusikka johti lämpöä ja menetin käteni. Tuntui kuumuus, rakastava lämpö levisi en tuntenut kättäni, sen tila aukeni, päästi minut sisään ja kuumotti rintaa sydäntä, aivot havahtuivat sukelluksestaan viileistä vesistä. Kaikkien vieraiden puiden ja sammalten hengitys täytti minut, otin vastaan kuin lokakuun sivuvalon ja näin repeytymän jossa istuin täysin vailla tarvetta jännittää ymmärrystäni sen läpi kuin siitintä tai soivaa kieltä tai sen ylle katokseksi. Koko tila kaikui. En tehnyt elettäkään soidakseni, nojasin vain tilaan, sen aika kesti: se astui eteeni, tarttui silmiini kuin laivan köysiin tai koiran liekaan ja veti huomiopiiriinsä. Kaikki soi vieläkin. Käteni pitelee kovilla sormennivelillään kirjaa tässä äsken niin säteilevässä ja kuumassa sylissä, silmät harhailevat rivien varjoisia kujia yhä syvemmälle tähän ainoaan tuntemattomaan kaupunkiin. – Jossakin tyhjän huoneen ovi, öljyttömät saranat; nyt ensimmäistä kertaa tuuli tunkeutuu huoneeseen, ensimmäinen tulija. Kuka koskemattoman oven rakensi? Kevyt puhuri, kylmä ja vilvoittava työnsi pölypilven itua, hiekansiementä, heinänsirua ovenraosta peremmälle, käänsi sivua. Se oli tyytyväisenä ylläni, silitti takaraivoani kuin jotain elävää ja räjähdysherkkää, ruudilla täytettyä nukkea – vaikka ainoa minkä olin siellä koskaan kuullut räjähtävän oli se itse.

Olet peitellyt minut hyvin maailmalla. Olet tiivistänyt aukot joista niin veti, raot joista tyhjyys kuolasi. Kaikkeuteen railoiksi jäävä, railoja jättävä, vuotava tuuli.

Kävelen Tiilentekijänkatua takaperin kohti rantaa. Selkä suodattaa näkökentän.

Siellä missä et kuule mitään. Peilikuvassasi, kylmässä eteisessä.
Kuulumaton. Jokin autiomaan jolla on liian pieni nimi. Pelkään
elämää rakastan, vihlovat
hampaat hyväksyvät, kynnet kasvavat
eteiset vaihtuvat
kengät tyhjenevät
täyttyvät

Hän jäi kehoonsa, kuuntelemaan ovenraon läpivetoa. Hypnoottista, hiljaa voukuvaa ääntä, sen käännteitä ja ilman rytmiä kun se työntyi raossa eteenpäin. Virtaus kuulosti solmuköysiltä, sellaiselta kirjoitukselta, tai elävältä, lonkeroilta, purskahtelevilta suonilta, sykkeessä ryöppyäviltä. Hän jäi kehoonsa kuuntelemaan. Ilmavirta työntyili sieraimissa, sisään ja silmukan jälkeen lämpimänä ulos. Sitä ei tarvinnut kuunnella, voukuva tunne sierainten ympärillä oli selvä, ilma kuuli hänen henkitorvensa tarkemmin kuin hän itse.

Hyvä, kaikki on vielä meneillään, nälkä jatkaa liukenemistaan miljooniin suolistoihin, maankuori kallistumista kaikkiin suuntiin, ristiriitainen informaatio vapaasta tahdosta ja energiapolitiikasta keräytyy yhä tuijottavien pihavalojen magneetteihin, kyllä, valosaaste, ydinjäte ja jatkuva himo ovat kaikki omilla paikoillaan.

Kuoret ja ytimet irtaantuvat yhä kauemmas toisistaan – hankalaa tunnistaa, mikä on ydintä, mikä kuorta: etäälle ajahtuvat riekaleet keriäytyvät siemeniksi, joissa ei ole varausta, mikään ei odota esiinkasvua, vain sisäpinta voi enää paljastua. Ja revetä ulkopuoleen, pikkuruiseksi kutistuneeseen, sinne iskeytyy kuoristaan vapautunut lämmin, kuuma.

Siemenet hautautuvat maatuvaan ja maatumattomaan roskaan. Vasemmassa kämmenessä oikea. Sisäistetty ulkopuoli.

Kulkusirkka munii tammenterhon.

Näin häiritseviä unia. Oli jotain metapsyykkistä riitaa ystävän kanssa. Jotain perimmäisen olennaista. Päivällä, valveilla, tai ainakin luulen niin, keskustelimme torin yllä kahvilassa perusteellisesti, ja junat katkaisevat painollaan kaiken kaupunkien välillä. Näin unia, aamulla

Missä ajassa oli kehkeytynyt ympärilleni tällainen uni, jossa ohikulkijoita suhisee, kopisee, yliopiston pääovella hiotaan hiekka-paperilla, tuuli suhisee, tällainen uni, joka ei mitenkään erotu kuumuudesta, jonka tunnen toisen maailman läsnäolona selässäni, eikä hien hajusta jota eritän ympärilleni. Mutta on vaikea muistaa. Kristus paljasaivoinen.

hyväksyin vangituksi,
tuomitukseksi tulemisen, vuosi ahtaassa huoneessa toisten nuorten ihmisten kanssa oli edessä, en enää muista miksi. Kädetön enkeli jolla on rinnat ja joka suu auki tanssii kuin peura tai susi, nyt sen aurinko lävistää enkä voi enää nähdä.

Tiedätkö, tulee sellainen olo että täytyy särkeä, paiskautua päin peilejä ja kun viime hetkellä lyö pimeässä kädet suojatakseen kasvoja sirpaleilta ja haavoilta

kuin haavat olisivat jotain johon törmätään jotka haavoittavat,

tarttuukin käsiin, sormenpäihin, otteeseen vain kankaita jotka antavat myöten kuin niihin heittäytynyt olisi tuulenpuuska joka työntää, ja samassa kankaat harsuuntuvat, ohenevat alkaa valo työntyä pimeyden sisältä, ompeleen läpi

Oli vielä kesä. Itkun lähteitä oli vähemmän. Niistä ei kärsi. En mittaa kärsimystä. Istuit huoneen nurkassa. En voinut lähestyä sinua. Kävin huoneessa. Kävelin ovelta ovelle. Astuimme rappukäytävään. Oli vielä kesä. Himon lähteitä oli enemmän. Niistä saattaa kärsiä. En mittaa kärsimystä. Istuimme kahvilan nurkkapöydässä, viereinen sohva peitti reitin vanhalle ovelle. Katsoit minuun. Annoit minulle takaisin sen mitä minuksi ymmärrät. Tunnistin sen. Se en ole minä. En ole vain se.

Nousen tuolilta. Tuli halkaisee kiven ja lähde paljastuu.

Jätin kirjeen lähettämättä. Se oli minulle. Nukuin junassa. Itkin linja-autossa. Se oli auki maailmalle. Jokin ei voi lakata puhumasta. Halu olla pimeässä ja kuunnella. Sinä et ole täällä. Kirjoitin sinulle. Luin sen itse. Itkin junassa. Linja-autossa katsoin ulos. Katsoin sisään. Jokin ei osaa puhua. Korppi ja toinenkin, sinistä taivasta vasten. Et ollut siellä. Ehkä sittenkin, sinä korppi. Kirjoitan sinulle. Luetko jo? Katsoin junassa viereistä ihmistä. Linja-autossa asetin jalkapohjani vasten lattiaa. Pidin ne siinä. Kunnes jokin vei huomioni ja veti ruumiin pienempään tilaan. Aikaa, aikaa vasten.

Jokainen elin on äärimmäinen, olen täynnä äärimmäisyyksiä.
Voisin seurata sinua syvemmälle kuin kotiisi. Seurata itseäni.
Olet repinyt itsestäsi jonkin toisen kohdan peitoksi. Lampaat
Puijolla haistelevat villalapasiani.

Tunnen tärisävän ihmisen ääriäni myöten, tärinän luojan.
Menetin itseni heti kun sanoit jotain, tarvitsen paljon aikaa
kanssasi tullakseni luoksesi. Tarvitsen – Katkaisen, aika
repeytyy. Ohimoilta, pääläelta repeytyy kuin laiha maavarsi,
jotain vedetään

mullasta, pääläelta, tunnen kuinka se poistuu
varpaita, reisiä, vatsaa ja selkärankaa myöten, juurtunut revitään,
se kohoaa, mikä sen vetää, selkärankani on sen jäljiltä nyt kevyt
ja hieman arka. Hengitän täyteen, ei ole muuta tapaa tunnustella
omaansa, hengitän lihaan, miten siitä eroaa, hengitän tyhjään.

(telakka)

DBTL:n aikaan kävelin joenrannassa väkijoukossa yöllä ihmettelemässä, mistä on kyse, miksi ihmiset ovat täällä, miksi minäkin, enkä ymmärtänyt paljoakaan. Keräännymme levottomaan, hälyiseen, ahtaaseen paikkaan, ja tietämättämme toteutimme sen, mitä tapahtui, mikä oli tekeillä. Menin kotiin, ja nukuin. Yöllä heräsin. Valveensyrjästä roikkuessani tuli ajatus: rakentavat psyykkistä laivaa. Ihmisjoukko rakentaa psyykkistä laivaa kiertäen kulkueena joenrantoja ja niitä yhdistävää kahta siltaa. Laiva muotoutuu veden ylle ja ilmaan, valtava laiva, joka syntyy umpikujaan. Laiva, jonka kannella ei kukaan seiso, laiva jota tuuli ei saa liikkumaan.

Koskematon,

silti kaupunki.

Varikonkadulla näin kuinka nainen, nuori mies se oli, asteli alas rautatiesiltaa, ylikulkusiltaa minua vastaan. Sitten hän katosi näkyvistä. Ja kun tulin siihen missä olisi hänen pitänyt olla, oli määrällä asfaltilla vain kaksi viikkoa sitten levinnyt tulitikkuaski.

Viikkoa myöhemmin

kirje

Minun pitäisi kirjoittaa kirjaa, jolla on nimikin. En kirjoita, kirjoitan sinulle. Jatkuvaa kirjettä, palastelen aikaa kieleksi. Sanoiksi. Monet niistä voin arvata, ja annan niiden painua. Silloin huomaan lumen, se on painunut tiellä tiiviiksi, aidanvierellä se on kevyttä, vain pinnan pakkänen kovettaa.

Ei oikeastaan tapahdu mitään. Vastapäisen talon seinustalla tikapuut ovat sen näköiset, että ne on pystytetty kissalle, jotta se pääsisi talon välikattoon. Sen näköiset, ettei niitä ole kavuttu aikoihin. Varmaan oravat kulkevat niitä useimmin, ja naapurin kissa useammin kuin talon.

Kahdeksantoistavuotias kissa, takkuinen, kankea vanha kissa, joka ei yllä nuolemaan selkäänsä, vatsaansa. Ne takuttuvat, paksu ja kova rakenne valtaa turkin, kasvaa kuin hidas kangas kissan ympärille. Sen alaselässä on kipuja, eikä se halua että silität sen hännänjuurta.

Kirjoitan itselleni, poissaolosi on mielen taustalla ikään kuin tilana, jossa kynä liikkuu piirtääkseen jälkiä, sanoja, paperipinnan kaltaiseen läsnäoloon. Läsnäoloni on pehmeää ja rajallista, en kuitenkaan tunne sen rajoja. Haluan että ne sulavat. Annan niiden sulaa. Valua ylleni, sisääni, sillä minä olen huokoinen, reikäinen.

Revitty uni. Pinnistävän muistin työ keskellä unta, kävellessäni joukon kanssa... yritän muistaa sinut, että olet, sinun hahmosi, tuntuman sinusta minussa, sitten sinun nimesi, kertoa sinusta – ja muistan nimesi väärin. Muistan oikein jonkin äänteellisen rytmin, etäisesti, mutta en huomaa unessa virhettäni. Hahmosi on sama, yhtä läheinen, yhtä sumea, etäinen, sisälläni. Mikään muistoni, tunteeni tai ajatukseni sinusta ei ole sinä.

Mikään uneni hahmoista ei ole kukaan teistä, jotka siemennätte unennäköni, synnyttätte itsennekaltaisia toisia mieleeni, joka nukkuu. Enkä minä ole yksikään unennäköjä, jonka olen kohdannut itsessäni.

On hyvin vaikea muistaa kiittää todellisuutta, esimerkiksi ruisleivästä ja voista. Kiitos. Myöhästyneet onnitellut ruumiilleni ruisvoileivästä! Se maistuu vielä suussani, kieli voi kaivaa hampaankolosta kastuneita leivänmuruja. Sinunkin kielesi yltäisi niihin.

En ole menossa tästä mihinkään. Ei tämä johda mihinkään. Olet jo mennyt nukkumaan. Toivon, että olet saanut unen, lempeän pään, joka painuu kylkiluihisi, ne antavat myöten, toismaailmallinen kaasupilvi, hyvä uni, ”se on sisälläsi ja se ei ole sisälläsi”. Uneksuu. Sinä ja se. Yhdessä, jakamaton uni.

Muistimme monta kertaa ihmetellä kaiken aikaa tapahtuvan paljoutta niinä päivinä kun olimme yhdessä. Kahden järven välissä, korkealla niiden yllä, korkeamman ja matalamman järven yllä, niiden välissä. Miten maailmassa kaiken aikaa purskahdetaan itkuun, haukkomaan henkeä, nauruun, taivutaan suostutteluun, orgasmiin, taivutetaan oksaa, käynnistetään moottoireita. Joka hetki. Muistimme ihmetellä, luetella

esimerkkejä. Jakamatta kaikki etenee toistuakseen, perääntyy palatakseen, palaa muuntuakseen, katkeaa alkaakseen, päättyy syttyäkseen, ajautuu päätökseen, kääntyy uudeksi, hyytyy, karahtaa, siirtää huomiota hetkessä toiseen hetkeen.

Seinän takana on pakkanen. Seinän takana on piano.

Hyvä olla.

Hyvä unohtaa päämäärät, kirjoittaa vain.

Pysähtymättä kynnykselle, johon lattiaa hiihtävät varpaat tökkäävät. Töksähdyksen aistimus on kuin yksi kopaus, joka siirtyy luita myöten nilkkaa, säärtä ja reittä ylös lantioon, värähtelee edelleen rankaa pitkin aivoihin, torson pehmeisiin lihaksiin, tajuisiin elimiin. Villasukka tekee siitä pehmeän. Ja sitten, saman jalan varassa toinen jalka nousee ja ylittää kynnyksen.

Olemme toisessa huoneessa. Lämpötila muuttuu ja se otetaan vastaan vaatteilla, niiden läpi. Sinun olemisesi tuntuu täällä. Päätän niin. Valan sitä ruumiiseeni päätöksen läpi kuin kaataisin paksua marjamehua suppilon läpi vihreään seitsemän ja puolen desin lasipulloon, joka heijastelee lampun kellertävää valoa.

En ole ottanut askeltakaan. Istun jalkapohjat lattiassa ja ajattelen sinua, vain erästä hahmoa, jälkikuvaa, jälkiaistimusta. Tuntuma.

Tuntuu, että joku on yläkerrassa. Tiedän, että yläkerrassa ollaan.

Kylänraitilla ei kulje ehkä ketään. Kuulen puhetta ylhäältä, liikkeitä. Sinä et ole siellä, mutta hahmosi voi siirtää

siellä liikkuvaan. Tiedämme tämän. Sinä hengittää
kaiken aikaa kymmenintuhansin erikokoisin keuhkoin ja
kiduksin. Planeetan järisyttävä hengityskirjo.

Vakaa vapiseva ymmärrys. Tällä hetkellä pihavalot sammuvat.

Jatkan. Mitä? Sitä, että sormet eivät ajattele, vaan kenties
kasvot. Sormet palautuvat mieleen ja rummutuksen kaltainen
ääni korostuu. ”Ajatukset katkeaa aisteilla. Aistit ajatuksilla.”
Ruumis kirjoittaa, mieli ottaa vastaan aistimuksia, joita se voi
suunniltaan menemättä sietää, kestää, kestäköön vielä, vielä
muutamia aisteja, äänet, värit, valot, ihon ja sen yllä ja alla oleva
tila ja liha, liikkuvat jalat, ponnistuksessa vavahtelevat reidet, jotka
vapauttavat jotakin, mikä muistuttaa rintakehän jännitteistä,
ei juuri minkäänlaiset tuoksut, lämpö talvivaatetuksen
sisällä ja paljailta kasvoilla ja kämmenselillä
tuntuva huoneviileys, ruisleivän ja valkosipulin ja inkiväärin ja
vihreän teen jälkimaut kielellä, joka on hieman palaneen
tuntuinen... ei tämä kaikki mahdu samaan hetkeen, jossa
unohdan myös sinut. Yö, hetkeä valtavampi.

Hetkinen. Avai... avaim... avais... aiv... ai... aih, aah... ...vistus,
aist... mis... mi... mih... puhallus, ja pöydällä paksuja
kovakantisia kirjoja, joiden kannet pysyvät alhaalla
painovoimassa. Muistamme maan. Se on tämän talon alla,
tämänkin talon. Vavistus, kun tajuan sen, ja tajuan huonetilan
päälakeni yllä, kattoon asti pelkkää huoneilmaa. Yli metri. Sitten
katto, ja yläkerta. Toisia huoneita. Toisia ruumiita toista lattiaa
vasten. Tässä hetkessä. Näin laajennan sitä. Yössä. Hetki
hetkeltä hetki laajenee ja supistuu, laajetessaan supistuu
toisaalta, mitä muistankin, unohdan toista. Unohdan sinut,

kirjoitan sen. Sisään näihin lauseisiin, jotka aavistuksen ajan tuntuvat pallealihaksen tasalla, lähinnä vasemmalla puolella selkärankaa. Vasemman ja oikean ero on perustava siinä missä minun ja sinun ero, kumpaakaan en osaa selittää. Yhteyden voi kutoa esiin, hitain siirroin... opin niistä sinulta. (Katselin, kuinka amerikanaasialainen mies opetti neuroottista sokeaa koiraa syömään rauhallisesti, manipuloi sen käyttäytymään tyynesti, odottamaan ruokaa, syömään hillitysti – vielä televisiossa, ammattiyhpeuden kuorruttamana siinä on jotakin kiitollista.)

Sinä – viimeksi jo kaksi olentoa samassa. Enkä minä eroa kummastakaan. Joistain syistä kaikki järjestyä kuten kaikki on, joistain syistä aistin järjestyksen tämän ruumiin kautta, välittämänä ja tähän ruumiiseen keskittyneenä. Ja silti unohdan, että sormet kirjoittavat. Mieli kirjoittaa. Kirjoittaa. Mikä? Lause.

Sinulle, mmm... muistelen. Ylähuuli loiva v – tietty ilme, silmien muuntumat... kova kallo ja vuolas katse. Miten ne ovat tässä, hetkessä ne ovat, hetken.

Ja kauempana nukut, toivottavasti, syvää unta.

Ei varsinaisesti tapahdu mitään. Mandariininkuoret kohoavat pöydästä pöydän varassa. Kokonaisten mandariinien kuoret, kahdet avatut pallonkaltaiset. Kuivuvat, taipuvat pöydällä kuin hitaassa orgasmissa... josta ne eivät tule pääsemään pois... särkymällä, halkeamalla, maatumalla ne päästävät enstaattisen nautintonsa.

Kuvittelen. Muodostan kuvitelmia havaintojen ympärille. Eritän mielteitä. Ne ravitsevat itseään minulla, mieleni kautta niihin

vuotavilla tunteiden ja vaikutelmien jännitteillä. En lepää. Sen huomattuani lepään hieman enemmän, en lakkaa kirjoittamasta. Se ei juurikaan muutu. Lause, ja lause, kappale.

Ja kappale. Kirje, ei kirje, mutta kirje. Sinulle, ei sinulle, mutta sinulle. Et ole se, mutta sinä olet siellä, minne kirje, kappale, lause kirjoittuu, minne kirjoitus suuton työntyy, jää, jäätyy... liukas polku lähteeltä koivujen ohi järven rantaa myöten ja sitten rannasta pois leikkipuistoon. Sitten ylös rinnettä. Järvien välissä.

Voi jatkaa. Ei ole kiire. Ei tarvitse. Voi.

Pysyä ja ottaa vastaan.

Suu kiinni kirjoittaa! se ei lopu näin. Kurotan käden, painan kirjaa pöytää vasten niin, että saan ujutettua sormenpää sen alle, tartun kansiin ja nostan kirjan lähemmäs itseäni. Avaan sen ja luen, sivun tai kaksi. On harvoja kirjoja, joita viitsin lukea, joita jaksan lukea muutamaa riviä enempää, joita jaksan lukea hyppimättä vähän väliä muutaman rivin yli, kiirehtien pois sen kielestä, mahdollisuuksista, joita se pitelee. Luen tätä kirjaa sivun, pari. Nyt kun avaan sen. Pidän kirjaa ilmassa, lähellä leukaani, silmät alas kohdistettuina. Lukiessa kirja alkaa painaa vähemmän. En muista sinua. Palaat mieleeni. Luen hetken ja ajattelen sinua. Et ehkä lukisi tätä kirjaa.

Sitten suljen kirjan. Jokin minussa on ilahtunut.

Kirjoitan: kyllästään ruumistani kielellä, jonka annan pois. Runo on yksiääninen, kääntäisin Paul Celanin lauseen. Ei ääni pysy samana, se on hetki, joka ei saippuakuplan tavoin puhkea törmätessään kuusenneulasiin tai parvekkeen kaiteeseen, vaan

muuttaa muotoaan, kokoaan, tiheyttään, tilavuuttaan, sakeuttaan, väriään, suuntaansa... elää kitkasta. Jokin muu hetki, voin toivoa ja kuvitella, uskoa ja rakastaa, jokin muu hetki muodottomana hengittää kaikenmuotoiset hetket (kuin ilmakehä ottaa vastaan kaikki pakkasessa alaspainuvat savut ja hiiren puuhkutuksen).

Ei ole kyse mistään. Kysymys ei koske mitään. Se jatkuu. Ehkä kuten jokin uni, joka jatkuu heräämisestä riippumatta, unennäkijän häipymisestä muuttumatta... sinä nukut. Herää vielä, ja jokin unesta jatkuu sinussa, kuten elämäsi päivä sukeltaa uneen jota näet.

Autotietä yöllä kulkee rusakko, kylän läpi matkustava yön eläin, jättäen autonjäljistä erottumattomia hyppypainalluksiaan tiiviiseen lumeen. Se kulkee ikkunani ohi, vasemmalta oikealle ja häviää seinän taa. Se ei koskaan ajattele minua. Kirjoitan sen tähän, sen pitkät korvat kuitenkin lyhyet kuin kaksi ohimoilta sojottavaa hiussaparoa. Jokainen hyppy liikauttaa korvia, pakkasessa kuulee toisin kuin helteessä.

Sisään veistämättömään

Puusta veistetyllä kalanpäällä on suussa ilmasta poimittu
keltainen koivunlehti
sen pään kalaa ei ole koskaan ollut tai sitten toisessa muodossa

Syntyä ja uhkaavasti kadota. Niin, jos siten kävisi.
Uhkaisi heti ympäristönsä kestäkykyä. Katoamalla.

Hengittäisi itsensä ensin, sitten ulos, ja kuin sinisenä virtana tai
yhteensattumien ketjuna poistuisi, kulkisi huomaamattomana,
jopa itselleen (niin kuin meidän on käynyt), havahtuen toisinaan
oravan sierainkäytävissä, puun ummessa hiilidioksidina jota
hetken oli mutta nyt jo happea, sitten ilmakehien
huuruissa ilmojen autiudessa tuntematta kylmää, näkemättä
ympäröivää paksua sumua, hahmotonta äärtä,

siellä muistaisi portaita, ja joessa pinnan yllä kuivuvia laihoja
riukurakenteita jotka kurottavat metsän ylle ja pinnan läpi,
virran raskaudesta huolimatta pohjaan, syvälle mutaan, pitäen
kivien tukemana pystyssä kuorettomia runkoja

Lepakonkasvoinen poika kantaa viulukoteloa selässään
Kurjet katosivat puun latvan ylle, pilveen
Aurinkolasitettu nainen kantaa katseita sisässään
Tuhkakasvoisen hevosen sieraimet ihmisen sieraimia vasten

Veistämätön puusorkka odottaa metsässä hevospolulla. Sen sorkan eläintä katselee unessa muotoaan kadottava maskuliini. Hänelle veistämätön on kuin peili jolta hän kysyy: Keitä minussa voi olla?

tuhkaa syntyy kun hän vain vihmoo ilmaa harjallaan
älä pelkää, hän vain vikuroi ja korskuu, ja ääni lävistää aineen,
ilmaantuu lihaksiin kuin toukat, luuydin soi,
kallon pohjassa kolmas korva hereillä, tänään
tulivuori on purkautunut Islannissa, eivätkä lentokoneet nouse

Jos en tunne muotoani, se muuttuu
Kun tunnen muotoni, muutun

Veistämätön puueläin makaa myrskyn kaataman tammen sahatun kannon vieressä, oksien alla. Sen eläimen lajia pitää tajuisella kämmenellään toisaineinen muoto, joka ei ole tuolta puolen vaan tätäkin puolta sisemmästä. Ovat muurahaiset syöneet tunnelin sisään veistämättömään.

Elämään, tohon reikään seinämässä kahden tyhjyyden välillä,
pingottuu ihmisen sielu kuin vesi viemäritilän reiälle
lavuaarissa. Huoneen ja putken välille. Elämä on pintajännitystä.

Ilmastointisäleikkö. Hämähäkinverkko. Viemäriřitilä josta suihkun auetessa kiipeää iso kiirehtivä hämähäkki. Muisto väkivallasta: mehiläispurkki käsissään kerrostalon takana minua jahtaavat isommat pojat; mutta unohdan että muuton kynnyksellä kävelen asvalttipihassa toisen eteen ja lyön.

Kun tärinä alkaa, se ei lopu edes lämpimässä kylvyssä. Nostan veden pintaa silmät vuotaen. En muista enkä itke sitä että löin sinua kasvoihin kun lähdin.

Ravistin tikkuaskista rytmin. Minulla täytyi olla jokin aavistus, sillä riisuunnuin pimeässä huoneessa, sytytin kynttilän pöydälle ja istuttuani sängylle tuijotin liekkiä, pimeässä syksyn rinnakkaisilmastossa, jonne oven alta kajasti kellertävää valoa, ja siinä tunnustelin kehoni kaikki paikat, kaiken ihon, karvat ja limakalvot, jotka ovat ainoa näkyvä elävä kudos.

Kaiken kosketetun alla tuntuu jotakin muuta.

Eläin jolla ei ole suuta.

Suuret luut eloistavat pimeään. Paineenalaista merenpohjaa täplittää verkosto valaanruumiita ja pohjaa puhkovia kuumia lähteitä arvaamattoman etäällä toisistaan. Kemosynteesi ja geokemiallinen energia: sekä syvyyksistä merenpohjan lävistävät kuumat vesisyöksyt että vesimassojen läpi pohjaan vajoavat valaiden ruumiit synnyttävät pimeyteen monilukuista pientä elämää; maankuoren syvyydestä purkautuva lämmin aine ja pinnalta vajoavat hajoavat jättiläiset ruokkivat valottomia olioita.

Se on hyvin vaikeaa ja vie aikaa ennen kuin todella voi keskittyä, ja sittenkään sitä ei vielä koe täydesti, rakastavalla tajunnalla. Kenenkään puolesta sitä ei voi tehdä.

Kottaraiset näkevät niitylle astelevan ja katoavat metsänrajan lehdettömiin latvoihin, näkevät heinikossa seisovan,

hämmentyneen... huulet raollaan.

Hittavainen Kuippana Kuihkamo Kuittola Kuituri Kuikuli

Kuikuli Kulkia Kuittia Kuihtana Huuhkana

o o h h . . .

ylittäessään terveystakeskuksen nurmikkoa
huokaisee toiveen Suurelle Pitkäkorvaiselle
Märehtijälle jolla on viisi jalkaa, joka häirittyinä
pysähtyy aroniapensaahan taakse loimuamaan

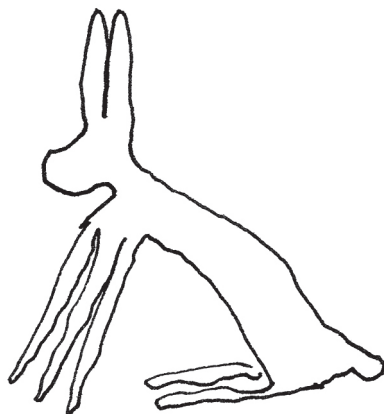
Hajota minut, että jokainen täältä lähtevä astuu päälleni,
jokainen koskematonta kaupunkia lähestyvä, tuhoutunutta
kaupunkia, yliastumattomia kynnyksiä kulkiessaan
potkii hajooneen levälleen, etäälle itsestään,
laajemmalle, yhä kauemmas, ja tarttuu kaikkiin,
niihinkin jotka eivät ole, kengänpohjiin,
kankaanpoimuihin ja korvalehteen hierontamaan kuin siemen

Sotke kasvot hiekkaan, sekoita.

Irti jyrkänteestä lohkeaa ohut ja laaja.

Siruiksi, hiekanmureniksi hajooneen tuuli levittää autiomaaksi,
unohtamaan mitä olivat sirut, joita ilman ei ole autiomaata

Jos mikä tahansa likainen rusakko ei kerro totuutta ihmisestä, maailmojen härkä-kottaraisuudesta, miten siihen pystyy?

Avaan oven ja musiikki vuotaa ulos, hangelle, vielä postilaatikoihin se ujuttaa suhahduksia.

Koivikon varjossa sinertyvä hanki kantaa. Katselen, kun kävelen metsänreunaan ja sisään: nyt se rämpii ryteikössä rinteemyötäisesti vasempaan ja seuraamatta rusakonjalkia kulkee niiden yli vähän väliä.

Olen valmis lepäämään. Joku sanoo minun takaani, ettei ole mitään mitä tekisin mieluummin. Hän ei osaa nauraa, mutta ymmärrän mitä hän tarkoittaa.

Heinäkuun kuumassa, heinikon ja soratien rajalla, kyy syö vaskitsaa.

Katselen jonkin läpi. Se kysyy, miten ruumiini taipuu, eikö sillä ole luita lainkaan.

Koetan kääntyä ympäri kääntämättä sitä, sen katsetta, mutta meidät on yhteen kytketty, se on tottunut tai alistunut minuun, ja minä ehdollistunut tai pohja rikki telakoitunut siihen.

Pysähdyn tähän, enkä edes minä ole vain lajini edustaja.

Mitä, ruumis, sinulle tapahtui, kun aurinko pimeni? Sieluuni tuli aukko. Mitä siitä? Sen läpi lensi kymmentuhatta kolibria ja nyt ne imevät minua kuin kukan nisää.

Kirjoituspöydällä umpipuuta kuoretonta, veistämätön pudu.
Tumma kuorenalinen, syidenvälinen vaalea.

Eläin jolla ei ole suuta.
Tarkemmin: sen suuta ei löydetä.

Yrttejä istuttaessa paljastuu mullassa sukeltavia pohkeen-
paksuisia juuria, jotka johtavat kantoon.

Aalto huuhtoo hiekasta esiin pitkän kallon. Sen kallon eläin
suodatti merivedestä kuhisevaa elämää kohisevaan
aineenvaihduntaan. Se salli ja kielsi viheltämällä kallon lävitse.

Kuhiseva elämä suodattuu merivedestä kohisevaan
aineenvaihduntaan. Ilmanpaine kasvaa kallossa ja vihellys
sen onteloista kyllästää aaltoja merkityksellä.

Kahdesti katkennut oksa, hahmoton pupu. Sammaleeseen
askeleen alla painunut kappale ihmisenikäistä koivunoksa.

hän koskettaa kaulaani
kuin sokea: tästä kuljetaan
tuhansia kertoja
pimeässä, ja tunnen rintakehäni jännityksen
silta kumisee askelissa

Tänään outojen lintujen parvi kiertyi koivusta koivuun, liikkuen latvoissa kevyesti kuin lehdet, riipien nokillaan syötävää. Tummia tuntemattomia lintuja, kaukana kaduista. Toisin kuin tilhiparvi, joka sirisee katuvaahterasta, lehahtaa.

Pudu, sellainen pikkuruinen eläin, jota on mahdoton käsittää hirven sukulaiseksi, ja ennen jääkautta jäkälämatoilla sorkkineiden jättiläishirvien sukulaiseksi, niin pieni, ei edes polvenkoruinen, nysäsarvinen hirvieläin. Se varmasti voisi piiloutua kenkäkaupassa saapasrivien taakse.

Reunaa vasten joka lepää

”arkirealismia vanhassa kyläkoulussa”

Kuuluvaan ääneen huomautan, että tapasi kuoria sipulit on väkivaltainen. En ainoastaan puutu siihen, vaan ovelasti saatan tilanteen keittiössä suuntaan, jossa käy tiettäväksi, että tyttöystäväsi käsitys sipulinkuorinnastasi on samanlainen kuin minun: kuorit ne väkivaltaisesti. Niin on, sillä hakkaat veitsen lappeella sipulia, jotta kuori irtoaisi sisemmistä kerroksista. Oijoiuvoivoi! Seisot naisen edessä ja katson sinua: olet pylväs, jonka varassa pää, jossa kaksi ammottavaa kiiltävää silmää ja suuaukko. Hakkaat veitsen lappeella lihastesi päällimmäistä, kuivaksi jäykistynyttä kerrosta. Ja huohotat, ja alat sitten huutaa; on aamu ja uusi päivä. Tyttöystäväsi pitää hallussaan keittiötä, enkä siedä siellä olemista. Tapaan kuoria sipulit salassa. Kaikessa hiljaisuudessa. En halua kuulla mitään kommentteja siitä, miten kuorin sipulit.

Haravoidessa pihanurmelta löytyy mädäntynyt sipuli kahtena kappaleena, ulommat kerrokset ytimeistä irtaantumassa. Heitän sen metsikköön. Sade huuhtelee kuoren väriaineen sammaleisiin.

Kieli ei ole kadonnut minusta, mutta siinä on aukko. Muistikuooppa. En voi sanoa sitä. Sen lähellä käyminen ei tunnu siltä ja johtaa pois päin. Kuin jokin suoni puuttuisi, iho kalpenisi. Läsnaolo johon mikään kaipaus ei pysty. Herätä tehosekoittimen ääneen. En muista. Huoneen siivous on maailman sotku.

Ravaat kannat ryskyen läpi huoneiden, ympärilläsi vasten seinää ja mieliä kuohuu varauksellinen ilma, ulkohermostolliset pyörteet sinkoilevat. Piikinlyhyt ja naulanterävä aie paiskoo kaappeja ja käynnistää bemarkin tai sulaa äkisti kääntyvässä hetkessä kuin uudenvuodentina ennen sukellusta avantoon, seitsemän metrin kalliolta kevätmereen täysin rentona. Olin niin iloinen kun näin kiteytyneiden silmiesi sulaneen vaan en tiennyt miksi ja ettet kestä sulamista ytimeen saakka ilman itseäsi pidempää naista jonka kuumuudesta et voi paeta.

Kirjoitan sinusta kuin tietäisin koska tiedän etten pystyisi tähän ilman sinua.

Tämä on yhteistyötä, jossa minä kirjoitan ja sinä pysyt tuntemattomana.

Hiljaisuus surisee meissä; voin pitää sinua mielessäni kuin veljeä koska et ole veljeni – sinä olet tämä huone.

Pakko-opitun paineen pusertuessa kasaan ja sihistessä pysähtyneenä, luonteen vaietessa, aloittaa surinan meitä suurempi hyönteinen, ei lemmikki, vaan isäntä tai vain vieras. Kuuntelemme sitä täysin silmin tuijottaen toisiamme, tai ilmeiden vavahtelua, tai vain näkökentän syvännettä. Se vakuuttaa kuuluvasti, että tapani katsoa syvenee. Huonteinen ei vain pysäytä meitä, vaan laajuudellaan saattaa tilanteen välillämme suuntaan, jossa ihmeentuntu saa tyystin unohtamaan tuntemattoman huoneen tuolla puolen. Yö kapenee sähkövalaistuksi taloksi, jossa huone, jonka ikkunassa heijastus: kaksi nuorta miestä tuijottaa toisiaan haastamatta.

Yössä toljottaa käsityksin kaksikehoinen huonteinen ja huokaisten paranee-haavoittuu toisikseen, erkanee kaupunkiin, hajaantuu kojelaudalle, eurooppalaisille paikkakunnille, metsätien taskuun, merenrannalle, bussitolpalle, metsään. Suolatien yli: ylös mäkeä, alas kuruun. Sinne hän tulee kahdesta suunnasta: yhteen paikkaan jossa huuhtoo silmänsä hengensalpaavan kylmällä vedellä, asettuu selälleen sammalle suurelle kivelle ja valelee silmänsä kahdella kannulla kaksin käsin. Kasvoillani vedet valuvat yhteen, eikä muita ole. Niin on, sillä metsät kuorivat silmiltä keltaiset piilolinssit. Koko talo on kuiva ja sen voi riisua yltämme.

On vaikea ymmärtää ja muistaa kuinka raskasta on olla sisätilassa, kun istuu huoneessa. Ja ulkona unohdan pian, miten kaikki puuainees kohoaa ilmaan. Puiston reunamilla katselen ikkunoita, joiden takana istut rauhassasi, ehkä et aavista minua. Kun astun kynnyksen yli, tapahtuu siirtymä. Ei vain ruumiini sijainnissa, vaan niissä vetovoimissa, vetovoimien voimakkuuksissa, jotka ohjaavat askeliani. Ei vain johonkin suuntaan minuuttien perspektiivillä, vaan myös lihasjännityksen ja rentouden skaalalla, nivelten liikeratojen ja painovoiman suhteissa. Hengitysilma painuu luuytimen joukkoon. Ja se leijuu kasvojen yllä, huonekalujen liepeillä, leipäveitsellä.

onko mulla oikeutta katsoa sun puhtaisiin silmiin
villeihin, ei ei
tajunta vain on sivilisaation ulkopuolinen voima

En tunne sinua, ja sinäkin kysyt, kuka olet. Sinulla on ympärilläsi paljon sellaista, mikä et ole. Sisälläsikin on sitä. Aamulla nukut lisää, auringon noususta jää muistiisi polttavan keltainen suorakaide vaalealla tapetilla. Verhonraon suurennos, kolme senttimetriä leveä, viisitoista korkea. Nouset viimein kun puhelin tipahtaa sängystä lattialle ja muistat vielä miten unessa takanasi kahvilan pöydät katosivat ja jonkun näyttelijän näköinen musta mies kaatoi eteisessä teille vettä laseihin, ja häpesit sillä näit silloin missä laseja oli ja että olisit voinut kaataa itsekin. Et ollut yksin. Asetat jalkapohjat lattiaa vasten ja huoneessa ei ole ketään. Tai ehkä sinä olet siellä. Kuuntelet sadetta. Muistat krasseja, jotka istutit eilen isompiin ruukkuihin parvekkeella; luonto vasta kurottelee esineisiin kasvaneisiin. Vaivaako säätiloja, jos mänty hiljaa kasvaessaan törmää salamaan tai aidanvieriheinät kuivuvat halki?

Vielä iltapäivälläkin muistat olleesi kahvilassa toistuvasti samojen ihmisten kanssa. Tiedät että unessa ihmiset eivät ehkä olekaan heitä, joiksi muisti heitä ensinnä kutsuu. Ei ole varmaa, kenen kanssa – ja kuka! – siellä istui. Ja mikä se paikka on? Se on sinussa. Ajattelet, ”Se on minussa”, mutta kahvilassa istumisen monet hetket jäävät vain unessa muistetuksi, joksikin, mikä iltapäivän puolivalveessa näyttää käsittämättömältä. On vaikea sanoa, oletko nähnyt useita samanlaisia unia, vai uneksinut vanhoista muistoista.

Tässä valoisan, mutta erikseen valaisemattoman heinäkuun alun huoneen kirjoituspöydän ääressä kysyt, kuka tämän kokee. Ja

kuka myöhemmin kävellessään kokee tämän hetken, jossa kirjoitat tulevasta kävelystä, vielä kävelemättömästä? Yöllä kaikkien askelten jälkeen ei uni sinua muuta, vaan huone, joka väsyneisiin silmiin välkkyä äkkiä vieraana, hämärässään jotain muuta elättävänä. Nauru häätää pelon, mutta pelko on jo herättänyt pois uniaikeista ja nouset vanhaan päivään, joka yö on. Istut kierrettyäsi sulkemassa ovia huoneistossa. Sekin elää. Kuka, kuka kuolee?

Sinä olet minulle selkeä muistikuva epätarkasta havainnosta. Aamulla seisot huoneessa jonne tuulee ja kevyt kirkkaus paljastaa ennen näkemättömän päivän. Se on kaunis päivä. Illalla seisot peilin edessä ja annat katseen sumentua. Hymyilet. Et saa unta ja kuuntelet huonetta.

tässä tilassa en voi kirjoittaa, mutta tila muuttuu pian

Sukelluksissa keuhkojen kohina ja hiljaisuus tulevat toisikseen. Hiljaisuus, lihankin hiljaisuus, meluaa. Solut värisevät. Niitä harhautuu kudusrajojen yli, samoin kuin annan myöten vaikutelmille, jotka syrjäyttävät jotain mikä oli minussa. Ei minussa – tai ehkä siinäkin – joka on välittäjä. Välittää melua hiljaisuuteen, läpivärjää ääntä kaiken pysäyttävällä kysymyksellä, joka kääntyy äärimmäisen hitaasti kuin galaksia suurempi hyvin kevyt planeetankaltainen. Kaiken aikaa havaittavaa liikettä hitaammin. Se kääntyy niin hitaasti ettei kääntymisestä pitäisi puhua. Matkin sitä sisällä kehossa. Puhun kääntymisestä. Kuvitelma, mieliteko. Myöhäisaamun unissa, joissa kamppailen piilottaakseni totuuden tai murtaakseni vastustuksen. Murhaan ja lyön ja tutut paikat paisuvat kuin leipätaikina, kasvavat ilmaontelot paljastavat kuinka parkkipaikan tilalla onkin mutainen alamäki kohti autotallia. Olen onnistunut jo piilottamaan itseltäni, mitä siellä tapahtuu, mitä on tekeillä. Muistan vain kuinka tapan tulijat, jotka osoittavat vähäisintäkään merkkiä siitä, että tietävät mitä tehdä, kun ovat saaneet selville mitä autotallissa todella on. Hyväuskoiset päästän sisään. Välillä olen pikkusisko ja välillä veli, sekin aika pieni. En tiedä kuka olen. En tunne maata, en aurinkoa. Kahdeksanjalkainen kissa, rekan kokoinen. Ehkä unessa on tarpeeksi ulalla, että sellaisen voi suostua näkemään. Epäilemättä niitä laukkaa ohitseni tämän tästä, kun olen valveilla, mutta en hereillä. Hereillä ne tunnistaisi varmasti siksi, mitä ne ovat. Unessa niillä on kuitenkin edes hahmo. Vaatteet päällä en ole vaatteet, jospa muistaisin. Mitä

muistankin, harvemmin mitään vaatteisiin liittyvää. Hän on huoneessa. Muista hänet. Älä tarkkaile häntä, ole hänen kanssaan. Se on mahdollista. Oletko koskaan ihmetellyt hänen kykyään olla jotakin muuta kuin sinä? Ehkä tällainen kysymys herättää epäilyksen täydellisestä todellisuudentajun tai toisten huomioimisen puutteesta. Ne ovat todellisia ongelmia! Kuten uupuminen siinä vaiheessa, kun vasta juuri ja juuri muistaa pyydystäneensä unessa kaloja käsin – mutta mistä? Minkä sisässä ne olivat? Ei tule selvyyttä tähän. Puinen hauenpää ei vastausta anna. Kala pyrkii koko elämänsä välttämään pintaa. Eikä pyri.

Sipulin voi halkaista sormin, hitaasti nostaa puolikkaita yhtä kussakin kämmenessä kohti kasvoja, silmiä. Niin voi muuttaa katsojien ilmeet ja hengityksen rytmit. Esiintyjä alistaa silmänsä sipuleista hyökävälle, kyynelät alkavat valua. Sipuli koskettaa silmää joka ei sulkeudu, luomen paikalle vuotaa valtoimenaan. Puolipalloja hierretään kahta piilotettua palloa vasten. Kemia muuttuu. Taide keinoistaa tunteen joka kuvitellaan – on sota, zippobensa roihahtelee mullikossa vanerilattialla.

Katselen tätä myötätuntoisesti kysyen kaiken mieltä. Keinotekoisien itkun päätyttyä yleisö hajaantuu baariin ja kuraattorit lapioivat kala-glitter-multa-jauhosotkua jätesäkkiin kaatopaikkaan vietäväksi. Around the world kiertokulut katkeavat. Artificially kierrot pusketaan käyntiin.

Kuluiko taas aikaa? Kun avaan silmiä, juuri ja juuri ehdin nähdä kuinka suuret verhot peittävä luomi avautuu ja sulkeutuu ja avautuu, ja sulkeutuu, suuri outo silmä ja hyvin hitaasti liukuva luomi. Avaan silmät. Verhot päästävät korkeisiin huoneisiin laaksomaiseman.

Tutkassa näkymätön syke

prologi / Abduktio

lämmin syli
ojentaa sinut
jännittyneisiin käsiin

kohtaat ne kehollasi, motorisesti avuttomalla kuin
unihalvauksessa
käsien kovuus uppoaa ruumiisi syvyyteen
ja täyttää sen kauttaaltaan, heti
tiheydellään, jähmeydellään, tunnet sen
kaikkialla itsessä, kaikki kireät liihakdukset

et näe mitään
ei kuulu
ei haise
ei maistu edes kieli

TUTKASSA NÄKYMÄTÖN SYKE

Otsa. Luotaaja joka ei päästä äännähdystäkään
pitää yllä laajalle yltävää aaltojen sarjaa;
aineettomasti turpoava, laajeneva otsa, jonka
ulkopuolinen tuntee luotaajan pintaa etäältä suojaavana
särisevänä kenttänä, kenttänä jona intiimitila leviää
ympäri huonetta.

Äänetön melu. Valppaus reagoi mihin tahansa ärsykkeeseen
uhraamalla koko olemassaolonsa sille,
tulkiten minkä tahansa kahahduksen
huomion aaltojen vyöryllä, joka valelee kahinan hahmon
kauttaaltaan hämmentyneellä silmättömällä tuijotuksella.
Sarja päivystäjiä, jäniksiä tai kauriita,
saaliseläin tähtää piilosta, metsästä
metsästäjiä.

Tuhat identtistä kettua metsänrajassa
ja jos sinne astuu, ne poksahtavat ja niistä vyöryy
kevyenkevyt paine joka tarrautuu metsänkävijän kaikkiin
pintoihin. Kasvot ja ulkoiluvaatteet rekisteröidään,
otsiaan kurtistelevat jänikset-kevyt materialisoituvat uudelleen,
yhä hämmentyneinä siitä, missä metsän reuna menee,
miten kauas oksat kasvavat aukkoon, onko kauas vaeltava
nurmikon sammal, onko *rajan lävistävä rastas* rajan sisällä.

Koko koneisto on tässä tilassa, valvontakameroiden kovalevyjen levoton ritinä valuu kaduilta kynnysten yli niskakuoppaan, sydänpussin reunaan. Luomet pitelevät otsaa tiukkana, ovenraon keltainen valopuikko piirtää siihen kaksihaaraisen poikkijuovan.

Unohdetaan metsä ja kaikki sen eläimet. Ne tiivistyvät hahmoksi – sanotaan siitä, että hän, minä olet sinä; kynnyksellä hän pysähtyy, seisoo lihaksisto virittäytyneenä ja näkee huoneen järjestyksen kuin mikroilmastot: vallan vyöhykkeet, tunnejänteet, huomion kiilat, pisteet ja kehät. Kynnykseltä hän arvioi suojatuimman paikan ja turvallisimman reitin, kulkunopeuden ja asennon. Levoton ritinä kameraobjektiveilta, ovenkarmien yltä mittaa kohteita, laskee etäisyyksiä, istumiseen kuluva aikaa, kesken asennon jalanpaikanvaihdon rytmejä.

Tai syvemmällä menneisyydessä, lastenhuoneessa: Et lepää ennen kuin mikään ei liiku. Kun toiset lakkaavat liikkumasta, vielä aistit hiljaisuuden kestoa, värähtelyä käsivarsissa, jalkasi etsivät paikkaa. Missään ei ole turvassa Vasta kun ei-missään-olemisen simulaatio – jähmettyminen – saavuttaa laakeutensa koko talossa kääntyvät suljetut silmäsi pois huoneista, sisään Ja vaikka tietäisin ennalta mitä kohta tapahtuu hypersensitiivinen mikrotutkasyndrooma härkkii katseen ulos

syytää kaiken yhtä uhkaa satavaan
vanhaan pilveen

Olen unohtanut miten tulin tähän, mutta tässä voin rakentaa
kuvitelman: mikään ei voi yllättää minua, aistin liikkeet
tässä rakennuksessa, kuuloetäisyyden säteellä, osittain
ja siksi neuroottisesti pakotan kuuloa ja havainnon rajat
myöntyvät: alan tuntea seinien läpi tajuntojen muutokset
orgasmin huipun, humaltumisen humahdukset, päähän nousevan
huumeen, kukkivan jalkovälin, lausumattoman
niellyn surun, kaiken
mikä ei kuulu minulle ja mitä en ole

herätä kesken yön
ja mikä yhteys keneen miksi
sisuskalujen intiimeimpään lävistävä voima, joku
mikä ja miten, samassa poissa
katkennut uhkaava vaara
tavoittamatta
otsan auki reväyttänyt

ei voi pysähtyä ja nukahtaa
ei mitään millä peittää näkevää haavaa
alaluomi auki, koiran unta
huoneilma kuivattaa silmää
tuijottavaa
kuka näkee
verhoilla rajattu, peitetty
kynnykselle astunut, pysähtynyt

purra sormia – *koska mihinkään ei pääse*
eikä mitään voi tehdä, koska kynnet

eivät ole tasaiset koska niitä puree
kuivat rosokynnet töröttävä
kynsinauhan haljennut kärki
toistuu kerran viikossa, tiheämmin, käsien ympärillä
kuhisee levottomien leukojen aikomaton, sinnikäs työ
sitä on myöhäistä kutsua lapsuuden leikiksi
alaspingottunut jäykkä suupieli
yksintietävä
ymmärryksen rajalla kärsivä
uskoo kokemuksiinsa
joita ei tajua ei voi puhua
jää yksin – häpeä
astraliraiskauksesta, hämmennys
nimeämättömästä tapahtumasta, pysäyttämätön
selittely ylikäyneestä keskustelusta, uusiutuva
uhka, unohdettunakin lähestyvä
kun kynnys jää ylittämättä

hänelle koko huone on kylmä

Aistiakseen varmasti
veljensä nukahtaneen
toisessa huoneessa
hänen on kaiken aikaa
uhmattava mahdollisen rajoja
Myöhemmin rajalla tasapainoilua ei voi enää pysäyttää – se
jatkuu vaikkeet tiedä
jatkuuko se
kevään haurauden *ja huutavan linnun*
vai mielen turvattomuuden vuoksi. Se on sormenpäitä myöten
koko rakenteessa, keskushermostosta uloimpiin haarioihin
ulottuvat yhtäaikaiset eritempoiset aallot

(oven yllä vesiväriyössä
joku koettaa laskea
venettä vesille vasten
tempovaa myrskytuulta)

Se on pienimmissäkin asioissa
Seuraan vierasta polkua, edeltä menneen jälkiä lumessa
ja jäljet näyttävät katoavan oikealle
pusikkoon, pois suunnastani
Hermostun, olenko oikealla polulla vai en
vaikka vääräänkulkeminen ei ole mahdollista
jos yhtään katsoo ympärilleen tai ajattelee

Ladattuna, varmistin poistettuna
ampuakseen mitä tahansa pikkuseikkaa minä tahansa hetkenä
yttimeen poraavalla tarkkailulla
sinussa, kaiken aikaa,

hämmennys kun ei enää tunne
kehon keskipistettä
mieli joka ei kykene ajattelemaan
tunne joka ei pysty luottamaan
montako kertaa elokuvateatteriin voi kävellä yhtenä päivänä
ostaakseen lippuja huomiseen näytökseen ja kääntyä pois
aulassa, kääntyä pois kassajonosta?
hämmennys kun ei tunne kehon keskipistettä

Jos luotain kutistuisi tai tyystin kaikkoaisi,
mitä muuta voisi olla?
Varmasti jotakin siitä säilyy ruumiini koko elämän
mutta nyt olen nähnyt suoraan sen
epänormaalin energiaa tuhlaavan kielteisyyden

vääristyneen korkeataajuusvalppauden
loppumattomat harhaanvievät väärät hälytykset
siitä pelosta että kulkee harhaan

Pitää aistia huoneiden läpi, ympärille, missä ollaan
mikä kehkeytyy kuin uhka
Tästä puuttuu jotain... en muista unta ennen
säpsähdystä

En ole koskaan kertonut tätä, itselleni

Sillä on muisti: ellei sitä pakota pitävällä otteella auki
se sulkee kaiken sisäänsä pitääkseen itsensä päällimmäisenä.
On vaikea käsittää sen sukupolvia ylittävää harhaa
todellisuudesta itsenään, itsestään
todellisuutena kun sillä on vain hetkellisen menneisyyden
naamio. En voi käsittää mitä on tapahtunut. Se ei kadu.
Sillä ei ole paikkaa maan päällä paitsi ihmisen päässä, aivoissa
loinen... tulen ajatelleeksi saatanaa. Villiintyneet peilisolut,
havaintokaaos, puolelta toiselle kääntyvä pää, kiristelevä,
kohoileva otsa, appoauki värähtelevät luomet, toisen hahmoa
tutkaansa etsivä, jotta voisi ampua sen negatiivisella tunteella –
se pelkää kaikessa totuutta omasta olemattomuudestaan, jota
se tekee kaikesta minkä se haluaa kurtistellen hallintaansa.
Mitään muuta sillä ei ole;
kurtisteleva ei-elin, rei'itetty ja pelkoon sotkettu huomiovuoto,
joka tyhjentää koko kehon, vääristää organismin
sähkömagneettisen kentän, aineenvaihdunnan ja
vuorovaikutuksen. Niin
ylläpidän valheellista kuvaa itsestäni ja maailmasta ja se peittää
kaiken muun, kaiken hengittäen olemassa olevan

Kalliokuopan lätäkön pintaan hengittämään noussut
sukeltajakuoriainen pysähtyy katsomaan
vedenpintaan laskeutuneita hymyileviä kasvoja
Hetkessä, olemus
Ehkä jotakin, minkä kaikki oleva jakaa

aavistin, kynttilän valossa
iho tutki itseään, ulottuvuuttaan suhteessa laajuuteensa
kämmen ja kaikki muunnokset jalkapohjista nivusiin, kaiken
suupieleen ja syvemmälle, *missä alkaa sisäpuoli*
yö jonka alla tuntuu jotakin muuta

Maaailma ei ole niin pieni
että se mahtuisi luiseen koppaan silmiesi ylle

paikassa jossa
riittää että ajattelee
”Auttakaa mua”
ja saa apua, ihmisen käden
paikassa jossa kukaan ei vastaa avunhuutoon
paikassa jossa apu tulee ja
tukahduttaa kyvyn vastaanottaa

paikassa jossa
riittää että ajattelee
”Auttakaa mua” ja äänihuulten
tuntuva liike kuka liikaahti, mikä on,

kaikumaton paikka
jossa avunhuuto vaientaa kaiken
pölykään ei liiku, käsi

joka kurottaa auttaakseen
kynnyksen takaa

kynnyksellä
epäroidään, ollaanko hädässä, tarvitaanko
apua vai riennetäänkö apuun
istuu siinä ja odottaa

liikun
löytääkseeni asennon
jossa pysyä, jonka
huone täyttää

on naamio
ja vaikeus todeta se muuttamatta sitä
älä lopeta liian varhain

millaista on ruumiissa ja kuka minä olen
lapsi, joka
ottaa vastaan tuntematonta
ja jakaantuu sinuun,
ja sinussa siihen joka pinnistää ja siihen
joka edelleen ottaa vastaan; *on aamu*

naamion otsa värähtää
otsalla painetta enemmän oikealla kuin vasemmalla
hän kirjoittaa, ja se muuttuu
antaa sen olla
ruumiin hermosto on hyvin herkkä
niinpä se voi kirjoittaa vaivattomasti hajamielisiä havaintoja
yhteydestä itseensä

jatka vain

silmät aukeavat vaikka ovat
luomet kiinni
etäisyys silmäkuopan reunojen välillä tuntuu kasvavan
painetta vielä kulmakarvojen välissä
silmät eriytyvät, tuntuvat kuopissaan
ikään kuin ilmestyvät kalloon, kallo
niiden ympärille
toisessa on valoisampaa kuin toisessa
ne ovat molemmat kiinni

poskipäillä on jännitystä
sormet kulkevat näppäimillä, ne tietävät missä kirjaimet ovat
ei tarvitse katsoa
silmät ummessa

istuinluut suunnattuina takaviistoon, paino
takapuolen lihaksilla
jalkapohjilla on lämmin, mutta
varpaiden eriytymättömässä aistimusmassassa
kehkeytyy paine,
tarve tuntea, joka saa vasemmat varpaat värähtämään
ikään kuin kiemurtaminen auttaisi niitä aistimaan itsensä

kirjoittajan alimpia rintarangan nikamia painaa puisen tuolin
selkänojan yläkulma
asento on kiertynyt oikealle ja alaselän oikean puolen
ranganvierilihakset puutuvat
vasemmalla puolella se tuntuu kiristävänä paineena hieman
ylempänä – ehkä kahdeksannen rintanikaman kohdalla, mutta on
vaikea sanoa

sormet tunsivat kirjoitusvirheen, silmät avautuivat, ruumis
korjasi virheensä ja samantein sisäänhengitys vetäistiin
yläselkään keinotekoisella mutta totunnaisella eleellä, jossa
pallea ei pääse supistumaan vapaasti ja jonka jälkeen
ulohengitys puuskahtaa niin että ilmavirta sieraimissa
suhisee kovaa

vatsa kurnii
silmät aukeavat seuraamaan kirjoitusta
leuat jännittävät
erityisesti vasemmalla
vasen korvantakaisen kallonreunakyhmyä ja
rintalastan yläreunan välinen lihas pingottaa
ristiselkä alkaa väsyä istumaan
*joko kirjoitan miten asento vaikeuttaa olemista
tai vaihdan asentoa*
vaihdan asentoa
viltti ympärillä lämmittää
viileä kesäamu
eikä mitään sanottavaa
kehon tilassa
voin aina palata
alavatsaan

se alkaa sykkiä kiivaasti
hidastan tempoa
eikö se olekaan sydämen syke?
päästän kasvot valumaan
mutta kiristys palaa
ja on jäätävä valuttamaan poskia, huulia,
suupieliä jotka sulaessaan kohoavat, leuankärkeä
silmänympäryksiä ja

koetan samalla kirjoittaa
sormet pystyvät siihen automaattisesti
varsinkin oikean käden sormet
vasemman käden sormille liikeradat ovat suppeammat ja
epävarmemmat
vasemman käden sormien asento on kippuraisempi,
lähempänä nyrkkiä; oikean käden asento on leveä ja laaja
katson läppäriin yli huoneen ovelle suljetulle ja kirjoitan
kippuran jännitys jatkuu vasemman kyynärvarren yli
olkavarteen ja hartiaan
päännyökkääjälihakseeseen, joka kiinnittyy rintalastaan
ja korvan takana kallonreunan kyhmyyn
tunnustelen niskakuopasta korvaan päin ja löydän
jännityspisteen, kytkentäkaavion
kiinnityskoukut

päästän kasvot valumaan
leuankärkeen jää jumi
ja alan tuntea rintalihasten puristuksen rintalastaa vasten
älä lopeta liian varhain
annan periksi vielä viisi minuuttia

Hän liikahtaa pysyäkseen paikallaan.

mittarimato, joka voi vain venyttää, jonka askel ei koskaan
täyty. Kalpea kaula ja punoittava rinta.
Sykkivä kaula ja pingottavat lihakset. Tiuhaan sykkivä kaula.
Tutiseva keho – tiedostamaton itku jota koko ruumis hiljaa
hytkyy
jostain kaukaa
kohti, mutta yhtään suuntaa ei koeta

pullonkaula
purkaus
joka tukahtuu pienimmästäkin ärsykkeestä
täyttymätön kohtaaminen, päättymätön
halu, tyydyttämätön
tarve
joka jää tuntumaan
pinnan alle. Kynnys
jolta ei enää voi palata mutta jolta etenemisen
huomautus, selitys keskeyttää, ja tutina vaikenee
patoluukut tipahtavat kuin ne olisivat aina olleet kiinni –
jää kuuntelemaan

pidätelty aivastus, tulitikku
liikkumatta vasten karkeaa
ystävä, jota ei tervehdi
ei muista... kuka tuo oli? jää ohittamaton
muistijälki joka ei anna rauhaa

ystävä, jota ei tervehdi
ei uskalla... puuttua... kuka minä olin?
Tahdon tästä läpi, mutten
palata takaisin, auttakaa minut yli
huutamaton tarve
ottamaton, astumaton askel
istun vain... terävälle kynnykselle

Kun tulen itsessäni maailmojen rajalle
Kuvitellaan kynnys: Kaikuvasta käytävästä
rakastetun pelätyn huoneeseen; Puree niskaan reikää
tullakseen ulos, levittääkseen ahtaassa kasvaneen mittansa,

ulottuvuutensa kenen tahansa itseni koettavaksi. Kenen?
Vierustoveri pelkää ja kaulaani kuristaa, seinän takana
joku huumaantuu ja päälakeni alkaa palaa

Jää kuuntelemaan patoluukkujen
ääreen kuin rappukäytävään
korva ovessa
Jää kuuntelemaan kurkunpäähän
siihen juuri mistä puhut
koira, kuono verhonraossa

Elohopea kiertää seinänvieriä
vainuaa itseään, jäljittää
isäntäänsä, pesää
Kynnet edellä koira
valtaa huoneita
nelijalkainen ja tajuinen keihäs polven korkeudella

koira kivellä keskellä virtaa, polkee jalansijojaan
varmoiksi, epäröi, hakee, ponnistaa, luopuu, mutta
arvioi, aikoo,
uskalias hyppy yli vuolaan virran
on turha räpiköidä takaisin korkealle liukkaalle kivelle
ainoa mahdollinen suunta on veden yli

Kun tulen sisuksistani ylös, voimalla
on vastassaan
kaulan pato, tiimalasin
kuilu ja ahtaus, nieleskelevä painovoima

Kynnysten yli rapistelee koira kynnet lattialautoihin
verhoilla rajattuun korkeaan huoneeseen, sujahtaa

verhojen lomasta ja siellä säikähtää, kääntyy
päin verhoja. Koira astuu huoneen jakavan verhon laahukselle
ja hädissään menee läpi: verho ei anna periksi,
pakeneva koira repii verhon kiinnikkeistään alas lattialle
Huone avartuu

Kankaita
jotka antavat myöten
ryntäävä koira
hevonen päin lasiovia
raikas ilma läpi säpälöityvän
lasinkalskeen ilmassa romahtavien ikkunankappaleiden lomassa
tulvahtaa tuuli

pintaraapaisu vain
ja se palaa, syyttää läheisen
likeisen
kuoren murtuminen
nupun aukeaminen
vastavuoroinen kosketus sisäänpäin
askel joka antaa myöten
maan vetovoimalle

askeleet pimeässä rapuissa
jokainen rappunen askel arvaamattoman syvyiseen pudotukseen

kun pimeään tilaan laskeutuu
se oppii sitä mukaa kun kasvan ulos siitä
jalkapohjan ei tarvitse nähdä mitään
askeleet ovat silti vakaita, ensin ylös portaalta, eteenpäin
ja pudotus pohjaan asti
se toistuu, se toistuu porras portaalta

se toistuu rahistaen soraa kivellä, se toistuu
joka askel viileämpään

kun pimeään kaikuun laskeutuu
ei näe, kun siellä hengittää vailla suuntaa
silmille aukeaa kaikuva hämärä
katto- ja seinärakenteet paljastuvat
mutta on pimeitä nurkkia
jotka nähdessään kuvittelee siihen ainetta
jota kumarrellen väistää ja varoo, mutta
jota suoraksi kurottuva jalkakaan ei tunne

se oppii mahdottoman rajoille ja yli, mutta
tuntematon on ystävä, jota se ei voi hallita
tutkassa näkymätön
ja tutka nälkiintyy, ehtyy
ja taipuu käyttöön

myöntyminen siihen ettei näe
ettei tiedä ennalta mitä tulee vastaan
voi aistia ympärillään olevan
kenties metrin päähän
kenties kauemmas
mutta jos juoksee, ei ehdi
pysyä vatsassa

on edettävä hitaasti
tuntoaistimus kerrallaan
joka askeleella aistittava uudelleen
missä on

askel alas kanta edellä
kanta vetää mukanaan
luiden ketjua
päkiän varasta ylemmältä askelmalta
alemmalle kantapään varaan
polun ylittävältä puunjuurelta alas maan tasaan
sormenpäät edellä ylös siirtolohkareta
vapaalle laelle

sitten valo tulee aivan toisin

Kun illalla tulee päivä
Takaraivosi valaisee aurinko
Tuulee

Kun astun kynnyksen yli, tapahtuu siirtymä. Ei vain ruumiini sijainnissa, vaan niissä vetovoimissa, vetovoimien voimakkuuksissa, jotka ohjaavat askeliani. Ei vain johonkin suuntaan minuuttien perspektiivillä, vaan myös lihasjännityksen ja rentouden skaalalla, nivelten liikeratojen ja painovoiman suhteissa. Hengitysilma painuu luuytimen joukkoon. Ja se leijuu kasvojen yllä, huonekalujen liepeillä

Kun se kerran joutuu ulos, haistamaan toisen ihmisen hengitystä, *olet yksin itsesi kanssa*
ja niin se paljastuu,
tapettien kulutus, askelten jälkiä parketilla, muovimatolla, kumimatolla, betoniportaalla, hansikkaissa, junan lattialla, yksisuuntaisella sillalla, vuosien ajan porttikongeissa, kilometreittäin soralla

Kun kerran pääset siitä, tiedät aina – aavistat
milloin sen kaltainen alkaa kerääntyä
Et tunne sitä vanhalla jäniksentutkalla
Et haista sitä kuin metsästävä nälkiintyvä kettu
silmät ammollaan. Se tuntuu muutoksena sydämen
lämpötilassa rintakehän kurussa – liiallisen tukevana
pressukatoksena jonka arat insinööripojat kasaavat
ukkosta pelätessään. Niinpä nostat sen pois. Lasket
sen lävitse ja annat maatua salaman iskusta
väläyksenä

siitä tulee tyhjä paikka kodassa, bussissa viereinen penkki
se, mikä kuuntelemalla synnyttää kaiken äänen, kaikki

jos kulkee sokeana suuria kiviä pirunpellossa
jokainen raaja kannattelee ja vie eteenpäin
kantavana tuntosarvena
pitkä kaisla voi olla aistien laajentaja

on oltava itsensä keskellä että huomaisi minkä reunalla itse on

tuttu paikka on sokeanakin tuttu
äkkisyvä on näkevällekin äkillinen

askel, silta asentojen välillä

Sinä tuot sen kaikkien läheisyyteen
taskussasi, sydämesi päällä
Se on piilossa
Suojelet sitä unohdukselta ja huomaamattomuudelta,
ja niitä se tulvii. Siihen ei pysty mikään kaipausta, mikään aie ei

tavoita sitä ja se jättää sinuun jäljen
joka muuttaa muotosi kokonaan:

Jokin odottaa koko kaupungin lävitsesi
Kuljeskelua ystävän kanssa
Kännykän näyttö putoaa verkkokalvolta kämmenen etäisyyteen
Joku odottaa että kuljette kaupungin läpi
Tunnustelette maan kiertoa, syksyn valaisemia mukulakiviä
Illalla pelkääät kävelykadun laidalla istuvia harmaita lapsia
Mistä he ovat tulleet ja miksei kukaan muu huomaa
Näkönsä saaneille tuttuakin paikka on uusi

Yöllä makaat sängyssä kaupungin tiputtua lävitsesi, laulat
ja hän sulkee sinut sisäänsä
vasemman kämmenensä hän nostaa allesi
kerrostalon kellarin, neljän kerroksen ja sänkysi läpi
ja oikean hän laskee päällesi tähtitaivaalta,
ilmakehien ja kattojen läpi
sormenpäät kohtaavat
Hän pitää sinua siinä lämpimässä
ja tunnet kokosi niin kuin et koskaan ennen

minä olin siellä

Aamulla on pyöräiltävä takaisin niiden lasten luo
ja nähtävä että ne ovat pronssia; niitä ei ole
Miten pysyä pehmeänä kaupungissa?
En mittaa kärsimystä, sallin
Kaikki saa mennä nyt
Jokainen tulla
Miten pysyä?

Sisäpihalta pitkät portaat
alas kadulle – mutta portti on lukossa
Kiivetkää yli! huutaa ohikulkija
Hyvä idea,
aamulla

kehoni on tässä
ajatuskeni ovat tässä
kirjoitusvirheen tuottama itseturhautunut emootio on tässä
itsekritiikki tunnelmaisun sanavalinnasta on tässä
keho on tässä, ajattelen
mutta tempo on liian vaativa
että huomaisin mitä on
se pääsee esiin kyllä
nyt se on tässä, mutta en voi käyttää sitä mihinkään;
jos haluan kirjoittaa sen varassa minun on annettava
kirjoituksen palvella sitä, muuten se katoaa
sitä ei voi käyttää
jos haluan elää sen varassa, elämän on annettava palvella sitä
olen sen alamainen
se ei ole minun

sen läsnäolo on liikkumaton
mutta elävämpi kuin mikään
se ei häiriinny sanoista, mutta minun on vaikea olla sille
jos mielessäni liikkuu
tilattomat hahmot

ei vain olla auki: avautua lisää
sillä olen melkein aina sumpussa
umpinainen
syke vahvistuu

liikkumaton ja sykkivä – en ymmärrä,
syke leviää koko kehoon
ja ikään kuin katoaa
ajatus että levittäisin sen kaikkialle kiristää mieltä,

alan menettää yhteyttä
kirjaan ylös
kuulen palokärjen äänen ikkunan takaa metsästä
sen nimi ei ole punakärki
ihminen ei ole valkea

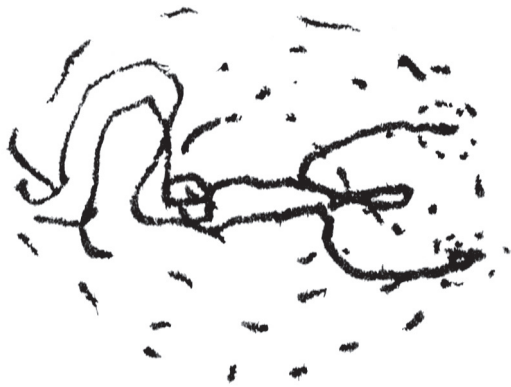
mutta sen korvat ovat
syvällä rinnassa

syvemmällä

Adduktio / epilogi

matkusta hiljaa, tunteetta.

minä olen sinun tunteesi.

Lyhyt sanasto

abduktio – lat. **abductio, abducere**: viedä; henkilön kaappaaminen, sieppaus, muilutus, kidnappaus väkisin tai harhauttamalla; anatomiassa ruumiinosan liike pois kehon keskustasta; logiikassa päättely havaintoaineistosta lähtien parhaaseen saatavilla olevaan selitykseen

adduktio – lat. **adductio, adducere**: tuoda; anatomiassa ruumiinosan liike kehon keskustaa kohti; kemiassa yhden tai useamman aineen lisäämisestä syntyvä yhdiste

ei tuolta puolen vaan tätäkin puolta sisemmästä – ”Tietoinen olento, ei peukaloa suurempi, seisoo olemuksemme keskellä”, Katha Upanishad II, 1. 12-13 – ”Jumalan valtakunta on sisällisesti teissä”, Luukkaan evankeliumi, 17:21.

härkä-kottaraisluonne, jänikset-ketut, parantua-haavoittua – suomalais-ugrilaisissa kielissä sanapareilla muodostetaan yleiskäsitteitä; ” ’ojt’-vel’kst’, ’voit-kermat’ eli maitotuotteet; ’kar’t-prakstat’, ’virsut-kurpposet’ eli jalkineet; ’leit’-latk’, ’rotkot-aukot’ eli kuoppainen paikka; ’sel’me-tshama’, ’silmät-kasvot’ eli kasvot; ’sedeit’-maksot’, ’sydämet-maksat’ eli sisälmykset.” , Jaan Kaplinski: ”Jos Heidegger olisi ollut mordvalainen”.

kemosynteesi – aineenvaihduntaprosessi, jossa esimerkiksi merenpohjan pimeiden olosuhteiden eliö ilman auringonvaloa hapettaa eli polttaa epäorgaanisia yhdisteitä kuten ammoniakkia saadakseen energiaa kehonsa orgaanisten yhdisteiden tuottamiseen.

Sisällys

kuori	7
Kysymykset tarttuvat	9
tauko	21
Viikkoa myöhemmin	35
Sisään veistämättömään	45
Reunaa vasten joka lepää	57
Tutkassa näkymätön syke	71
Lyhyt sanasto	97

